

**DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT ,
H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.**

HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT.

Eucharistie- en gebedsvieringen.

Elke week op zondag om 9.30 u. eucharistieviering
4e zondag van de maand om 9.30 u. gebedsviering
3^e zondag van de maand koffie na de viering.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 25 juni.

Avondviering om 17.00 u.

Zondag 26 juni. Dertiende Zondag door het Jaar.

11.15 u. Plechtige hoogmis . Zlm. Fons Biesemans.

Zaterdag 2 juli.

Avondviering om 17.00 u.

SINT-JOZEF

Zondag 26 juni 2022: 13e zondag doorheen het jaar

11.45 eucharistieviering met voorganger Pol Hendrix.

Bijzondere intentie voor de heer Jan Buelens.

Lector: Josée Rombouts.

Koster: Jan Lenaerts

SINT ROCHUS

Zaterdag 25 juni.

Avondviering om 18.00 u.

Zondag 26 juni. Dertiende Zondag door het Jaar.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis. Zlm. Remi Alex; Zlm. Maria Oostvogels.

Maandag 27 juni. H. Cyrillus van Alexandrië

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 28 juni. H. Ireneüs.

08.00 u. Ochtendviering

Woensdag 29 juni. HH. Petrus en Paulus.

08.00 u. Ochtendviering.

Donderdag 30 juni.

08.00 u. Ochtendviering

Vrijdag 1 juli. H. Rumoldus.

08.00 u. Ochtendviering.

Zaterdag 2 juli.

8.00 u. Ochtendviering.

18.00 u. Avondviering.

De klaprozen zijn er weer, zij houden ook herinneringen levendig...

De mooie rode bloemen groeiden vroeger samen met de korenbloemen tussen het graan.

Maar met de veredelde landbouwmethoden is dit nu een stuk minder.

We vinden ze nu nog in het wilde gras langs de weg of in weilanden.

Er is nu ook een trend om in tuinen een mengeling van bloemen te zaaien waaronder ook korenbloemen en klaprozen.

Klaprozen bloeien van mei tot juli maar ze hebben wel veel zon nodig.

De klaproos of papaver is een giftige plant.

Uit sommige soorten wordt er maanzaad en opium gewonnen.

Ze leveren ook grondstoffen voor morfine, heroïne en codeïne.

De naam is afkomstig van het klappende geluid van de zaden in de

zaaddozen als men er mee schudde. De klaproos dankt zijn symboliek voor de herdenking van de doden van de eerste wereldoorlog omdat ze groeiden op vele slagvelden in de Westhoek en Noord- Frankrijk.

Klaprozen gedijen het best als de grond wordt verstoord.

En op een slagveld was dat natuurlijk het geval, overblijfselen van landmijnen, artillerie inslagen en prikkeldraad verstoorde het natuurlijk landschap en dat werd door de klaprozen in dank aanvaard. Uitbundig stonden zij er in bloei. Bijgelovig dacht men toen zelfs dat hun rode kleur voortkwam van het bloed van de gesneuvelden.

Van de klaprozen werd toen opium en morfine gemaakt om de pijn te stillen van gewonde soldaten.

Onze pastoor Holthof was toen aalmoezenier bij de soldaten.

De klaprozen op de slagvelden gingen feitelijk vooral de wereld rond door een gedicht van de Canadese militaire arts John Mc Crae.

Hij schreef het gedicht aan de dijk van het kanaal Ieper-IJzer na de dood van zijn vriend en landgenoot luitenant Alexis Helmer die sneuvelde op 2 mei 1915 na de ontploffing van een granaat tijdens een Duitse gasaanval.

Hij verzorgde de uitvaart van zijn vriend omdat er toen geen aalmoezenier aanwezig was.

Rouw en oorlogstrauma leverde hem de inspiratie.

Mc Crae gooide het papier weg waarop hij het gedicht had geschreven.

Een collega officier vond het en stuurde het naar Londense tijdschriften.

Het magazine Punch publiceerde het gedicht: "In Flanders Fields".

Het werd een enorm succes.

In 2000 bewerkte Tom Lanoye het gedicht in het Nederlands.

Het begint als volgt: In Vlaamse velden klappen rozen open, tussen witte kruisjes, rij op rij...

In 1918 stierf Mc Crae door het inademen van chloorgas bij de tweede slag om Ieper. Hij werd 46 jaar.

De Amerikaanse prof en hulpverlener Moina Belle besloot zelf een gedicht te schrijven: "We shall Keep the Faith".

Zij was in Europa tijdens de oorlog en hielp Amerikanen om terug te kunnen keren naar hun land.

Zij werd sterk geraakt door het gedicht van Mc Crae en wou de militairen die sneuvelden tijdens WO 1 eren.

Zij vertelde dat de gevallen gerust konden zijn, dat ze niet voor niets waren gestorven.

Oh, jullie die slapen in Vlaamse velden, slaap zacht, om hernieuwd op te staan. Wij nemen de fakkel op die jullie wierpen, en terwijl we hem hoog houden, blijven we hopen met allen die stierven.

Zij verbond zich ertoe de toorts en de klapproos levendig te houden.

Zij beloofde een zijden klapproos als herinnering op haar jas te dragen als symbool van leven na de dood.

Haar Poppy idee ging gans de wereld rond.

Het zou het symbool worden voor jarenlange vieringen overal ter wereld.

Na de oorlog werden klapprozen verkocht om geld in te zamelen voor de oorlog veteranen.

Anna E. Guérin nam haar werk in Frankrijk over.

Zij zette mensen aan van oude kleren klapprozen te maken.

Dikwijls hielpen hierbij oorlogsveteranen.

De opbrengst diende om oorlogsveteranen te helpen.

Onder haar impuls werd Poppy-Day op 11-11 overgenomen in Amerika, Australië, England, Canada en Nieuw Zeeland.

Bij dodenherdenkingen worden dikwijls klapprooskransen, natuurlijk uit

kunstbloemen, neergelegd.

Het zou ook niet gaan met natuurlijke want eens geplukt vallen ze snel af.

Niemand mocht vergeten wat er in Flanders Fieds was gebeurd.

Nooit meer oorlog!

Intussen weten we wel beter.

Men heeft nieuwe oorlogen tot en met vandaag niet kunnen tegenhouden.

Ward Wené.

HELIGE LODEWIJK VAN MONTFORT

HEILIGE PIUS X.

SAMANA KOMT SAMEN OP 30 JUNI ...

Om 13.30 uur samenkomst bestuur.

Om 14 uur samenkomst kern.

VERVOLG ARTIKEL VAN POL HENDRIX ...

Nieuwe structuur

Het kerkmodel dat we in onze jonge jaren hebben gekend nadert zijn einde en het nieuwe model is er al wel, maar moet zichzelf nog waarmaken (in zoverre het hier om een model gaat en niet om een hulpmiddel om tot nieuwe modellen te komen). We weten allemaal dat onze kinderen en kleinkinderen het geloof dat we hun hebben doorgegeven niet zomaar hebben opgenomen en ze zich al zeker niet manifesteren als trouwe kerkgangers.

De tijdsgeest maakt het voor hen niet gemakkelijk om zich toch te uiten als christen of katholiek.

Daarenboven is het imago van dé kerk nu niet bepaald aantrekkelijk te noemen.

De kerkleiding staat nog altijd sterk op haar strepen en over die strepen mogen de gelovigen niet heen stappen!

Ondertussen zijn die gelovigen zodanig vergrijsd dat nieuwe herstructureringen moeizaam verlopen of zelfs mislukken omdat de mensen die ze aan de basis moeten waarmaken er (nog) niet (of niet meer) zijn.

De pastorale eenheid waarvan wij nu deel uitmaken, wordt ervaren als een nieuw echelon tussen bisdom (i.c. dekenaat) enerzijds en de parochies (en andere pastorale entiteiten) anderzijds.

Het kan nochtans niet de bedoeling zijn dat we de hiërarchie nog meer uitrekken dan nodig.

De pastorale eenheid hoort samen te vallen met de basis, die bestaat uit een netwerk van geloofskernen en die kan rekenen op een ondersteunend team dat onder meer de dialoog gaande houdt.

Uiteraard hebben we bij dat alles met mensen te maken, met hun mogelijkheden en hun beperkingen, die mogen verwachten dat we geduld en begrip tonen bij het op poten zetten van een nieuwe structuur.

Samen met de pastorale eenheden heeft het bisdom ook nieuwe stichtingen opgericht die de financiële kant van de zaak behartigen.

Een en ander wekt wel de indruk dat men voor een sterkere centralisatie kiest, waarbij de eenheid meer doorweegt dan de verscheidenheid!

Dus zitten we in deze fase met wat onbehagen en ongenoegen zowel bij de conservatief ingestelden als bij de progressieven.

Ach ja, is het ooit anders geweest? In deze omstandigheden kunnen we niet anders dan moedige beslissingen nemen die voor de ene te ver gaan en voor de andere niet ver genoeg.

En natuurlijk worden daarbij fouten gemaakt, maar die kunnen wij als christenen natuurlijk moeiteloos vergeven ...!

Geloofskernen

Is het wel God die de deur sluit?

Zeggen wij ook niet dat God geen andere handen heeft dan de onze?

Deuren sluiten, dat is echt iets voor mensen; wij zijn daar goed in.

Waarom hebben we nu eenmaal deuren?

Om open en dicht te doen op de juiste momenten.

We gaan toch geen deur in iemands gezicht dichtslaan, zeker!

We willen ook niemand in de kou laten staan.

De omstandigheden dwingen ons om te rationaliseren en dat ligt gevoelig ...!

We mogen ons echter niet blindstaren op wat niet meer kan of mag.

De grote kracht van een pastorale eenheid is het te vormen netwerk van geloofskernen (dat tot op heden blijkbaar nog over het hoofd wordt gezien).

Ook al lijken parochies uit te doven, toch zijn er nog heel wat kleine en middelgrote groepen van mensen actief in de parochies of in de marge ervan.

Ik denk aan jeugd- en volwassenenbewegingen, aan ziekenzorgkringen, welzijnszorgwerkingen, bijbelgroepen, catechesewerkingen enzovoort.

Het zou goed zijn indien zij zich zouden bezinnen over hun leefbaarheid, hun doelstellingen, hun werkwijze en zo hun profiel scherper stellen.

Er kunnen ook nieuwe geloofskernen opgestart worden door geïnspireerde mensen.

Wanneer het netwerk vorm krijgt, kunnen die nieuwe kernen vlotter van wal steken.

Dit netwerk kan een nieuwe stimulans zijn tot gemeenschapsvorming.

Het is precies daar dat het schoentje knelt: als je geen gemeenschappen hebt, dan kunnen die ook niet samenkomen.

Wellicht is de meest herkenbare geloofskern de vierende gemeenschap.

Die staat tegenwoordig voor meerdere uitdagingen:

het gevoelig kleiner worden van die gemeenschap, de beschikbaarheid van voorgangers, de kosten van het gebouw, de kwaliteit van de liturgie.

Er dringen zich dus verschuivingen op, maar die maak je niet zomaar.

Daarom is het belangrijk eerst te investeren in het netwerk en dus een overkoepelend gemeenschapsgevoel en dan te onderzoeken waar we staan met onze vierende gemeenschappen en hoe het al dan niet verder kan. Het is goed dat er verscheidenheid is, zodat mensen kunnen kiezen waarbij en bij wie ze zich willen aansluiten.

Ik denk dan ook aan de mensen die we nu nog niet bereiken!

Verscheidenheid

Vorig jaar heb ik een artikel geschreven voor mijn website (*www.sintfredegandus.be*) met als titel 'Kernen van geloof' waar ik ook inga op deze materie.

Daarin maak ik een onderscheid tussen kernen van geloof, plekken van geloof en mensen van geloof. In de praktijk overlappen deze elkaar.

Geloofskernen heb ik hoger al voorgesteld.

Geloofsplekken zijn al die locaties waar pastoraal met mensen wordt omgegaan, waar spiritualiteit wordt gevoed, waar wordt gebeden, het geloof liturgisch of op andere manieren wordt gevierd, waar overleg wordt gepleegd vanuit een christelijke inspiratie enzovoort.

De voorbeelden liggen voor de hand.

Geloofsmensen zijn (in dit onderscheid) vooral die christenen die beschikbaar zijn voor het voorgaan in of het begeleiden van geloof, die inspireren en coördineren, die als geloofsgetuigen aanwezig proberen te zijn.

Wanneer we spreken over geloofskernen kunnen we best -plekken en -mensen ook als geloofskernen beschouwen, om zo een totaalbeeld te bekomen van de verscheidenheid

die een pastorale eenheid in zich draagt.

Wanneer al deze geloofskernen zijn bepaald en erkend, dan hebben we ook geleerd welke daarvan ondersteuning nodig hebben en welke ondersteuning kunnen bieden aan bv. nieuw op te starten kernen.

Zo ben je op weg naar een netwerk en een gemeenschap.

Vooraf jonge mensen dienen gestimuleerd te worden tot het vormen van nieuwe geloofskernen want zij zullen de geloofsgemeenschap(en) van morgen zijn.

Het zou wel eens kunnen dat die er heel anders zullen uitzien dan wat wij hebben opgebouwd. Al zullen er ook zijn die zich laten meeslepen door diegenen die de klok willen terugdraaien.

Polarisatie is al jaren een probleem in de katholieke kerk.

De protestanten hebben het gemakkelijker: daar heeft elke stekking haar eigen kerk! Wij horen allemaal aan hetzelfde zeel te trekken, maar er wordt nogal wat tegengewrongen naar links en naar rechts.

Ieder alles volgens hetzelfde 'boekje' laten doen is geen oplossing omdat er momenteel enkel een verouderd 'boekje' bestaat.

Het nieuwe 'boekje' moet nog geschreven worden (in zoverre er een boekje 'moet' zijn!). U weet wat het evangelie zegt:

"Niemand giet jonge wijn in oude zakken, want dan scheuren ze open en gaat de wijn verloren, net als de zakken zelf.

Jonge wijn hoort in nieuwe zakken" (*Mc 2,22*).

(Deurne, februari 2022)

SINT-JOZEF

SECRETARIAAT SINT-JOZEF.

Boekenberglei 217, 2100 Deurne.

PLEIN OP STELTEN – OKRA Nationaal

VIERT 65 JAAR(+1) IN HEEL VLAANDEREN

MET DE OKRA-MOBIEL en Okra Sint-Jozef viert mee.

Woensdag 22 juni: Mortsel: Voormiddag(9-13u)

Dé markt van Mortsel... Kom af en babbel met de aanwezige OKRA-vrienden, voor, tijdens of na je marktbezoek, bij een gratis tasje koffie. Uiteraard is ook de nodige OKRA-documentatie en -promotie aanwezig. Veel lijndans ook!

En zorgen ze voor actie en amusement. -Zaterdag 25 juni:

Antwerpen Linkeroever: van 14u tot 17u staan ze paraat aan het SAC, Hanegraefstraat 5, op Linkeroever.(dit is 2de tramhalte op linkeroever)

Ze eigenen zich het plein toe en installeren

naast de OKRA-baristabus ook een springkasteel.

Vrijwilligers zorgen voor heel wat lekkers aan bijzonder democratische prijzen.

En wat OKRA allemaal kan en doet, tonen ze graag in geuren en kleuren.

Geniet van toneel, doe mee aan het biljarttoernooi, leer tekenen,

Het kan allemaal! Bijzonder welkom!

f0191c25.jpg

Afscheid van Adrienne Driesen

Zaterdag 11 juni hebben we in een druk bijgewoonde viering afscheid moeten nemen van de bijna negentachtig jarige Adrienne de Groot, weduwe van Jan Driesen. Jen had een zending en dat was er te zijn voor anderen. Natuurlijk haar gezin, haar familie maar ook zieke en eenzame mensen, mensen in nood. Jarenlang heeft ze met kanker geleefd, tot ze na enkele zware weken, de strijd moest staken en ze vredig is ingeslapen.

Rond de urne stonden vier kaarsen die dochter Veerle en enkele achterkleinkinderen hebben ontstoken met licht van de paaskaars.

We luisterden naar gepaste teksten o.a. uit Prediker en het evangelieverhaal van Lucas met Martha en Maria.

Jan Pandelaers stelde een gelegenheidskoor samen dat gepaste liederen vertolkte onder leiding van Werner Truyens. Er werd ook gebeden voor Adrienne, dat alles waarin zij groot is geweest tot ons mag blijven spreken.

Elke en Luk schreven mooie indringende getuigenissen.

Dank Adrienne voor veel en bedankt ook namens veel zieken in onze plaatselijke gemeenschap die je via Samana nabij was.

We zullen je niet snel vergeten!

SINT-ROCHUS.

DOOR HET DOOPSEL OPGENOMEN IN ONZE GROTE KRING ...

Olivier Wcislak, geboren te Wilrijk op 23 september 2021, zoontje van Ernest en Eliza Wcislak, Wommelgem.

Paula Maslanke, geboren in Polen Kudhinski op 7 juli 2016, dochter van Robert en Eliza Wcislak, Wommelgem.

WE HEBBEN GELOVIG AFSCHIED GENOMEN VAN ...

Maria Oostvogels, weduwe van de heer Albert Lamot, geboren te Deurne op 15 augustus 1936 en overleden te Antwerpen in woonzorgcentrum Dageraad op 7 juni 2022. We bieden aan familie en vrienden onze innige deelneming aan.

KWB WIJKMEESTERSVERGADERING ...

Op 27 juni om 20.00 u. komen we weer samen. Het wordt zeker weer een deugddoende samenkomst. Probeer er zeker ook bij te zijn !!!

KERNLEDEN FEMMA KOMEN SAMEN ...

Op 29 juni om 20.00 uur. Probeer er ook zeker weer bij te zijn !!!

SCHOOLVIERING ANDROMEDA ...

Op donderdag 30 juni om 9.15 uur. Het zal zeker deugd doen om samen te vieren in onze kerk, zodat we daarna kunnen genieten van een deugddoende vakantie !!!